

та неможехъ да ви прикажъ едни хубавъ прикаскъ, но оставямъ ъ за другъ пѣтъ.

СОФІЯ, (кашо прѣгърна учителкѣхъ Драганъ).

Драга пріятелко, моля ви ся недѣйте оставя браточеткѣхъ ми въ нейното голѣмство; опростете ѝ. Боже мой! ако бы тя умрѣла тази нощъ, що ще ся стори съ неѣ?

УЧИТЕЛКА.

Но, драга душо, ако быхъ ѝ азъ опростила, Богъ милостивъ не ще ѝ опрости, ако не бы ся тя покаяла. (Милка ся спуща въ полѣтъ на учителкѣхъ плачешкомъ.) Ето, гордостъта ся разкѣсва. Не бой ся, дързай, чедо мое! Покаяхте ли ся отъ погрѣшкѣхъ си?

МИЛКА.

За какво ми ѣ? вѣй ми казвате че съмъ вече остарѣла за поправленіе.

УЧИТЕЛКА.

Азъ не казвамъ че сте остарѣла, чедо мое; но казвамъ, че ще видите по-голѣмъ мѣхъ отъ другъ нѣкоѣ. Ако ми ся быхте обрѣкла, че ще правите сичко що ви кажъ, можела быхъ и азъ да ви ся обѣщаѣ, че съ вѣме ще станете най-добрѣ.

МИЛКА

Азъ незнаѣ що искамъ; но добрѣ видѣ, че съмъ едно страшило на гордостъхъ, че тѣзи госпожицы мя прѣзиратъ, че вѣй мя ненавиждате и че и азъ сама себе си мразѣ.